

REPUBLIKA HRV
VISOKI UPRAVNI SUD REP
Z A G R E B
Frankopanska

REPUBLIKA HRVATSKA
HRVATSKA REGULATORNA AGENCIJA
ZA MREŽNE DJELATNOSTI

Primljeno:	25.10.2019. 9:53:58		
Klasifikacijska oznaka	Org. jed.		
034-07/19-01/65	376-08		
Urudžbeni broj:	Pril.	Vrij.	
437-19-3	spis	0	

vnj broj: UsII-317/19-6

U 1

P R E S U D A

Visoki upravni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca toga suda Ane Berlenji Fellner, predsjednice vijeća, Arme Vagner Popović i Mirjane Čačić, članica vijeća, te više sudske savjetnice Ljerke Morović Pavić, zapisničarke, u upravnom sporu tužitelja Hrvatski Telekom d.d., Zagreb, Radnička cesta 21, protiv tuženika Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, Zagreb, Roberta Frangeša Mihanovića 9 i 10, uz sudjelovanje zainteresirane osobe Grada Obrovca, Trg dr. Franje Tuđmana 1, Obrovac, u predmetu radi utvrđivanja infrastrukturnog operatora i visine naknade za pravo puta, na sjednici vijeća održanoj 25. rujna 2019.

presudio je

- I. Odbija se tužbeni zahtjev radi poništenja rješenja Hrvatske regulatorne agencije za mrežne djelatnosti, klasa: UP/I-344-03/16-11/27, urbroj: 376-05-3-19-22 od 30. travnja 2019.
- II. Ova presuda objavit će se u Narodnim novinama.

Obrazloženje

Rješenjem tuženika pod točkom I., utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nekretninama koje na dan donošenja tog rješenja se nalaze u vlasništvu/suvlasništvu Grada Obrovca, prema evidenciji Općinskog suda u Zadru, Zemljišnoknjižnog odjela Obrovac koja je dostupna na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra, a na kojima ima izgrađenu elektroničku komunikacijsku infrastrukturu i drugu povezanu opremu (u nastavku: EKI) prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta, podzemne i nadzemne EKI, broj: 404/2016, a koje koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravlanje i održavanje svoje EKI. Elaborat je prema navedenoj točki rješenja tuženika u dijelu o količini i vrsti i prostornom položaju EKI sastavni dio tog rješenja. Točkom II. utvrđuje se da je tužitelj infrastrukturni operator i ima pravo puta na nerazvrstanim cestama navedenim u Odluci o nerazvrstanim cestama, klasa: 340-03/16-01/06, od 21. prosinca 2016. i uvjerenja Grada Obrovca, klasa: 363-01/19-01-10 od 30. siječnja 2019., koji su također sastavni dio rješenja, a koje nerazvrstane ceste su u vlasništvu Grada Obrovca i na kojima tužitelj ima izgrađenu EKI prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu: točkom III. količinu i vrstu EKI iz točaka I i II tog rješenja čine trase kabelaške kanalizacije te trase vodova u zemlji i nadzemnih EKI navedenih u Elaboratu; točkom IV. utvrđuje se godišnja naknada za pravo puta za korištenje nekretnina iz tog rješenja prema površini zemljišta na kojem se nalazi EKI, sukladno podacima o Elaboratu i vrsti zemljišta navedeno u Evidenciji Zemljišnoknjižnog odjela Obrovac ili podredno Ispostavi za katastar nekretnina Obrovac dostupno na Zajedničkom informacijskom sustavu knjiga i katastra uz primjenu iznosa naknade i obračuna određenim u članku 6. i 7. stavcima 1., 2., 3. i 4.

Pravilnika o potvrdi i naknadi o pravu puta (Narodne novine, broj: 152/11., 151/14. i 95/17.); točkom V. utvrđuje se da Grad Obrovac ima pravo na godišnju naknadu za pravo puta za nekretnine iz tog rješenja od 10. travnja 2019., odnosno od uknjižbe prava vlasništva/suvlasništva na nekretninama iz točke I u korist Grada Obrovca ukoliko je nastupila nakon 10. travnja 2019., a prema evidenciji dostupnoj na Zajedničkom informacijskom sustavu zemljišnih knjiga i katastra; točkom VI. obvezuje se tužitelj da u roku od osam dana od dana primitka tog rješenja napravi obračun godišnje naknade za pravo puta temeljem parametara iz tog rješenja te obračun sa svim podacima dostavi tuženiku i Gradu Obrovcu, a točkom VII obvezuje se tužitelj da u roku od 10 dana od dana primitka tog rješenja Gradu Obrovac plati naknadu za pravo puta za prvu godinu, a svaka slijedeća godišnja naknada za pravo puta plaća se u roku od osam dana po isteku razdoblja za koje je naknada plaćena, o čemu tužitelj mora dostaviti potvrdu o uplati. Točkom VIII. obvezuje se Grad Obrovac omogućiti tužitelju ostvarivanje prava puta na nekretninama iz tog rješenja.

Protiv navedenog rješenja tužitelj je pokrenuo upravni spor iz svih zakonom propisanih razloga. Navodi da je nadležnost tuženika propisana člankom 12. ZEK-a koji između ostalog u stavku 1. točki 11. propisuje da je HAKOM nadležan za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općeg dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta. Stvarna nadležnost tuženika propisana je zakonom i ne može se prenijeti na stranke u postupku, a što je tuženik u osporenom rješenju upravo učinio prenijevši nadležnost donošenja Odluke o visini naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora. Također i članak 5. stavak 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) određeno je da će HAKOM za razdoblje od zaprimanja zahtjeva rješenjem utvrditi infrastrukturnog operatora, količinu i vrstu elektroničke komunikacijske infrastrukture koja je izgrađena na nekretninama iz stavka 1. te visinu godišnje naknade za pravo puta. Odredbom članka 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku (Narodne novine, broj 47/09.) propisano je da se stvarna i mjesna nadležnost ne mogu mijenjati međusobnim dogovorom javnopravnih tijela, javnopravnih tijela i stranaka ni samih stranaka, a javnopravna tijela dužna su tijekom cijelog postupka po službenoj dužnosti paziti na svoju stvarnu i mjesnu nadležnost. Iz navedenog je razvidno da je tuženik počinio bitnu povredu odredaba upravnog postupka prenijevši utvrđivanje parametara za utvrđenje naknade za pravo puta na tužitelja kao infrastrukturnog operatora koji je stranka u postupku, a koje stajalište, uzevši u obzir gore navedene zakonske i podzakonske norme zauzeo i Visoki upravni sud Republike Hrvatske u presudama poslovni broj: UsII-234/18 i UsII-321/18. Predlaže da Sud usvoji tužbeni zahtjev kojim se poništava pobijano rješenje tuženika i predmet vraća tuženiku na ponovni postupak.

U odgovoru na tužbu tuženik ističe da se pri donošenju osporenog rješenja držao stavova Suda iznesenih u nizu presuda koje nabroja, a da presude navedene u tužbi u potpunosti odstupaju od svih dosadašnjih stavova Suda. Infrastrukturni operator je utvrđen na temelju izjave tužitelja od 27. siječnja 2016. i izvoda iz poslovnih knjiga od 22. prosinca 2016. Količina i vrsta elektroničke komunikacije infrastrukture i druge povezane opreme je utvrđena u Elaboratu o pravu puta i to na svakoj pojedinoj katastarskoj čestici, što je vidljivo iz tablice 1. koja je sastavni dio Elaborata. Visina naknade za pravo puta utvrđena je na način da je za svaku pojedinu katastarsku česticu na kojoj se nalazi EKI utvrđena vrsta nekretnine a što je vidljivo iz posjedovnih i vlasničkih listova koji su sastavni dio Elaborata za pravo puta i tablice 1. Iznos naknade i način obračuna naknade za svaku pojedinu vrstu nekretnine propisane su člankom 6. i 7. stavcima 1., 2. 3. i 4. Pravilnika kako je navedeno u osporenom rješenju. Dakle, svi parametri za utvrđivanje visine naknade za pravo puta su utvrđeni u postupku i navedeni u osporavanom rješenju zbog čega se ne može zaključiti da je tuženik svoju stvarnu nadležnost prenio na tužitelja kao stranku u postupku. Navodi da je tablica iz

osporavanog rješenja (popunjena sa svim potrebnim podacima) razmijenjena između tužitelja i zainteresirane osobe tijekom postupka, što je vidljivo iz spisa. Predlaže da Sud tužbeni zahtjev odbije kao neosnovan.

Zainteresirana osoba, Grad Obrovac, iako uredno pozvana, nije dostavila odgovor na tužbu.

Tužbeni zahtjev nije osnovan.

Osporeno rješenje tuženika doneseno je pozivom na odredbu članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama (Narodne novine, broj 73/08., 90/11., 133/12., 80/13., 71/14. i 72/17.) povodom zahtjeva zainteresirane osobe za utvrđivanje infrastrukturnog operatora za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu koja je izgrađena na području zainteresirane osobe, kao i da se utvrdi visina naknade prava puta za istu.

Navedenom odredbom Zakona propisana je nadležnost tuženika za utvrđivanje infrastrukturnog operatora na općem dobru i nekretninama drugih osoba te utvrđivanje visine naknade za pravo puta.

Nadalje, člankom 29. istog Zakona u stavku 1. je propisano da se za pravo puta na općem dobru i na nekretninama iz članka 27. stavka 1. ovog Zakona plaća naknada za pravo puta iz članka 28. a izračun i visina naknade te način plaćanje naknade propisuju se Pravilnikom koji donosi Vijeće agencije, pri čemu visina naknade mora predstavljati pravičan razmjer između prava vlasnika nekretnine i interesa operatora elektroničkih komunikacijskih usluga te javnog interesa za razvoj tržišta elektroničkih komunikacija. Prema stavku 2. istog članka Zakona naknada za opće dobro i nekretnine u vlasništvu Republike Hrvatske te jedinica lokalne i područne (regionalne) samouprave plaća se godišnje, po m² zemljištu koje se upotrebljava za elektroničku komunikacijsku infrastrukturu iz članka 27. stavka 5. ovog Zakona, a utvrđuje se jednoznačno za pojedinu vrstu nekretnina ili za opće dobro na cijelom području Republike Hrvatske.

U provedenom postupku su za rješenje ove upravne stvari utvrđene odlučne činjenice koje među strankama nisu sporne, već je za tužitelja sporno može li tuženik utvrđivanje visine naknade za pravo puta prenijeti na tužitelja i je li time postupio protivno odredbama Zakona o općem upravnom postupku o stvarnoj nadležnosti, pri čemu se tužitelj poziva na presude ovog Suda u kojima je izraženo stajalište da povreda nadležnosti postoji.

Međutim, ovaj Sud već u svojoj presudi poslovni broj: UsII-334/19 od 19. rujna 2019., u povodu identičnih tužbenih navoda tužitelja, ocijenio da tuženik donošenjem rješenja kojim je odredio parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta, na način kako je to utvrđeno u izreci rješenja, nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti i nije prenio nadležnost na tužitelja koji je stranka u postupku, slijedom čega nije osnovan prigovor povrede odredbe članka 12. Zakona o elektroničkim komunikacijama u vezi s člankom 17. stavak 1. i 2. Zakona o općem upravnom postupku.

Nadalje, na sjednici svih sudaca ovog Suda održanoj dana 17. rujna 2019. donesen je zaključak da u primjeni članka 27. i članka 28. Zakona o elektroničkim komunikacijama, Hrvatska regulatorna agencija za mrežne djelatnosti može rješenjem utvrditi sve parametre za utvrđivanje visine naknade za pravo puta prema podacima o EKI navedenim u Elaboratu za pravo puta koje je sastavni dio rješenja.

Prema odredbi članka 40. Zakona o sudovima (Narodne novine, 28/13., 33/15., 82/15., 82/16. i 67/18.) pravna shvaćanja prihvaćena na sjednici sudaca Visokog upravnog suda Republike Hrvatske obvezno je za sva vijeća tog Suda.

Ocjenujući provedeni postupak, s obzirom na prirodu ove upravne stvari, Sud nalazi da tuženik nije povrijedio pravila o stvarnoj nadležnosti već je u okviru svoje zakonske ovlasti izrijekom osporenog rješenja u kojoj su dani jasni i konkretni parametri za određivanje visine naknade za pravo puta za nekretnine koje su predmetom ovog postupka, a koji proizlaze iz

priloga koji su sastavni dio osporenog rješenja i jasnih odredbi članka 7. stavka 2., 3. i 4. Pravilnika o potvrdi i naknadi za pravo puta (Narodne novine, broj 152/11., 151/14. i 95/17.) pravilno riješio ovu upravnu stvar. Sukladno navedenom članku Pravilnika visina naknade za pravo puta se izračunava prema površini zemljišta koja se koristi za pristup, postavljanje, korištenje, popravljanje i održavanje elektroničke komunikacijske infrastrukture a tužitelj nesporno raspolaže s tim podacima za koje je dužan plaćati naknadu, a koje su unesene u Elaborat za pravo puta koji je sam izradio i koji je sastavni dio osporenog rješenja. Nadalje, navedena odredba Pravilnika daje formulu za izračun svake od površina za koje se plaća naknada.

Prema tome osporeno rješenje sadrži nesporno utvrđene nekretnine na kojima se nalazi elektronička komunikacijska infrastruktura a Elaborat koji je sastavni dio rješenja sadrži površine za koje se plaća naknada, dok je formula za izračun dana u podzakonskom propisu, dakle sadržaj izreke osporenog rješenja ima sve elemente temeljem kojih se nedvojbeno može utvrditi visina naknade i nije protivan odredbi članka 98. stavak 3. Zakona o općem upravnom postupku o sadržaju izreke.

Slijedom navedenog, trebalo je na temelju odredbe članka 57. stavak 1. Zakona o upravnim sporovima (Narodne novine, 20/10., 143/12., 152/14., 94/16. i 29/17.) odlučiti kao u izreci presude (točka I. izreke).

Odluka o objavi presude utemeljena je na odredbi članka 14. stavka 8. Zakona o elektroničkim komunikacijama (točka III. izreke).

U Zagrebu 25. rujna 2019.

Predsjednica vijeća
Ana Berlengi Fellner, v.r.

Za točnost otpisavka – ovlašten službenik

Tanja Nemčić

